

El pintor fotografiat a la seva exposició

Adrià Lanuza

Abans de la realitat

IRMA PRIETO

Mai abans no s'havien vist a Espanya. Els quadres que Adrià Lanuza (València, 1940) mostra a la galeria Atelier han estat recuperats d'un altre temps gràcies a la voluntat del seu director, Albert Gran. Un conjunt d'obres de la dècada dels setanta que només s'havien mostrat a Alemanya, en una exposició que va realitzar a Osnabrück. Des d'aleshores, s'han mantingut en el seu estudi, acompanyant-lo al llarg d'aquests anys.

Acostar-se a la pràctica de Lanuza provoca que la sorpresa t'assalti, ja que els treballs que ara mostra tenen poca relació aparentment amb aquells altres que

d'alguna manera el caracteritzen. Ens ajuda parlar amb ell i deixar que la seva pròpia veu examini morfologies i enquadraments: "Per a mi, pintar és, entre moltes altres coses, una manera de veure, d'observar la realitat, d'integrar-la a un procés creatiu. Pintar és una manera de mirar que s'executa des d'una perspectiva diferent a l'habitual".

Detalls arquitectònics

Se sol relacionar Lanuza amb una pintura propera a l'hiperrealisme. En les obres més conegudes trobem fragments urbans d'una realitat que ens és propera. Les seves composicions ens acosten detalls

arquitectònics, enquadraments mijançant els quals l'artista ens ofereix una mena de sintetització d'allò que sempre hi és malgrat no ser conscients d'haver-ho vist.

Però a l'exposició actual, de títol *Anys 70*, no trobem aquestes vistes reconeixibles o fàcils d'identificar. Ens endinsem en una investigació personal fonamentada en la voluntat de voler dur a terme una abstracció de la forma. Indistintament podem pensar en figuracions humanes, en cossos, o en una mena de paisatges orgànics, urbans o no. Adrià Lanuza, com ell ens explica, no busca històries, no persegueix historietes. En els dibuixos que ara ens ocupen, l'artista fuig de la matèria, tendència habitual de l'època. S'aproxima a una nitidesa i a una simplificació per a la qual dialoga amb l'aire. Permet que alguna cosa esborri estructures visibles per mostrar arquitectures internes, de cossos i espais. S'acosta a la matèria sense utilitzar-la, com si disposés d'un microscopi que li permet identificar les matèria viva que forja a cossos.

En algun punt, pensem fins i tot en morfologies properes a Egon Schiele, encara que quan li preguntem a l'artista, es reconeix seguidor de molt pocs, i aquests són mestres antics com, per exemple, Velázquez. Els dibuixos monocroms ens rememoren l'exigència de voler no falsejar la realitat, retornar un detall íntim constructor i creador. I malgrat tot, Lanuza amb humilitat i calma reconeix que ara li seria impossible tornar a dibuixar el mateix: el més perillós és copiar-se a un mateix. |

Adrià Lanuza

Anys 70

GALERIA ATELIER, BARCELONA. WWW.GALERIAATELIER.COM. FINS AL 31 DE MARÇ

les claus

L'AUTOR Lanuza resideix a Barcelona des del 1971; abans havia passat temporàriament al País Basc, on la seva obra va fer el primer dels seus girs radicals.

L'OBRA El llenguatge pictòric d'Adrià Lanuza ha evolucionat des d'una abstracció gairebé geomètrica a la figuració en temes referits a l'espai i a la depuració minimalista en objectes i natureres mortes.